

[Kurt Hansen.]

som skal indgå i et nyt og kommende septemberforlig. Jeg mener, det er meget væsentligt at få slået fast, at det er det, der er essensen i den ekstraordinære samling, som vi skal have den anden uge i september.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at de, der lægger størst vægt på indkomstpoltiske forhandlinger, det er jo Arbejdsgiverforeningen, de borgerlige partier og socialdemokratiet. Arbejdsgiverforeningen lægger jo klart op til, at intentionerne fra septemberforliget skal videreudvikles. Det fremgik meget klart af den beretning, som Leif Hartwell på formandskabets vegne afgav på Dansk Arbejdsgiverforenings generalforsamling den 19. maj, at arbejdsgiverne faktisk havde mere mod på de kommende overenskomstforhandlinger, end man havde haft i mange år.

Når Dansk Arbejdsgiverforening fremsætter sådanne udtalelser, så ved vi jo godt, hvad det betyder. Det betyder, at der kommer til at foregå en reel sænkning af reallønnen, hvis Dansk Arbejdsgiverforening i fællesskab med forligspartierne får held med deres planer. Og dér er det helt klart, at VS vil være med til at gøre alt, hvad der er muligt, for, at de ikke får held med deres planer i den retning.

Ud fra det, som er sagt, mener jeg, det må slås fast, at hvis det er op til forligspartierne her, så vil overenskomstforhandlingerne blive et rent fiktivt ræs, som faktisk kun tjener to formål. For det første at foregøgle arbejderklassen, at der er reelle muligheder for at få nogle forbedringer igennem ad den vej. For det andet at håndhæve nogle traditioner, vi har haft i dette land i mange år, nemlig at der foregår nogle overenskomstforhandlinger hvert andet år.

Hvad er så arbejderklassens svar på de overgreb, der er i vente? Dér mener VS, at det må være et afgørende krav i forbindelse med overenskomstfornyelsen, at man fra arbejderklassen ikke stiltiende accepterer, at de krav, som er rejst på arbejdspladser og faglige generalforsamlinger, bare automatisk køres ind i det såkaldte repræsentative demokrati. Skal der noget som helst igennem, der forbedrer og er til gavn for arbejderklassen, så kan det kun ske igennem en aktiv deltagelse i gennemførelsen af de

krav, man selv har været med til at formulere.

I løbet af de sidste par måneder eller tre har samtlige partigrupper i folketinget modtaget et hav af udtalelser fra generalforsamlinger og arbejdspladser. Det undrer mig ikke, hvis mange partigrupper har drønet disse udtalelser i papirkurven. Jeg har gjort mig den ulejlighed at sætte mig ned og gennemgå indholdet i dem, prøvet på at trække essensen ud. Det fremgår meget klart, at hovedessensen af disse udtalelser er kravet om sikring af de 35 timers arbejdsuge med 40 timers løn, et princip, som efter vores mening er det rigtige, når vi skal stille principper op for bekæmpelse af arbejdsløsheden.

Et andet krav, som også har været gennemgående i disse udtalelser, er kravet om den totale fjernelse af 26 ugers reglen. Nu ved vi godt, at man midlertidigt har forlængt strækket fra 3 til 4 år, så kravet om 26 ugers reglens fjernelse synes måske ikke lige så aktuelt som dengang. Jeg vil understrege, at det ikke er tilfældet. Kravet om fjernelse af 26 ugers reglen er nøjagtig lige så aktuelt på dette tidspunkt som i morges kl. 9, før lovforslaget om forlængelse af strækket blev vedtaget. Det mener jeg, det er meget væsentligt at fastslå. Vi har på baggrund af de resultater, man har set af regeringens politik, de prognoser, der ligger omkring arbejdsløsheden, de udviklingstendenser, der ligger i de såkaldte konjunkturer, ikke nogen grund til at tro, at der sker en mærkbar mindskelse i arbejdsløsheden og beskæftigelsen.

En ting, som jeg specielt har hæftet mig ved i forbindelse med disse udtalelser, er den klare tilkendegivelse, som de udtrykker i forbindelse med at styrke en politik, der samler de arbejdende og de arbejdsløse og gør deres kamp til en fælles kamp imod classesamarbejdet og indkomstpoltikken. Der er en meget klar tilkendegivelse af, at arbejderklassen ikke opfatter arbejdsløsheden som værende et socialt problem, men som værende et klasseproblem, der lægger op til, at det skal være et svar på den nuværende førte arbejdsløshedspolitik. Svaret må være en politik, der samler de arbejdende og de arbejdsløse, således at man gør det til et reelt classespørgsmål og ikke,